

— Ахъ, да се не видѣше макаръ това дете — високо измърмори затворникътъ, шибна конетѣ обратно по пѣтя и пакъ се озова при рудника — на сѣщото мѣсто.

Мракътъ ставаше все по-гъстъ. Но когато отвори вратичката на наполовина засипаната отъ снѣга кола, малкиятъ Били скочи веднага.

— Татко ли е? — извика детето радостно, притисна се къмъ гърдитѣ на непознатия и обви съ малкитѣ си рѣчички яката му шия.

— Чакай, момченце, азъ не съмъ баща ти — каза нетърпеливо затворникътъ. Ще трѣбва сега още малко да поѣздишъ на конь. Малкиятъ Били се оттегли и го изгледа.

„Ти трѣбва да бждешъ мой татко — каза то много мило — а азъ трѣбва да бжда твоятъ малъкъ Били, защото моята майка никога вече не ще си дойде у дома“.

— Азъ съмъ чуждъ — чуждъ човѣкъ съмъ... азъ... азъ съмъ само твой другарь. По-после ще отидешъ при баща си.

— Азъ искамъ да ти бжда другарь! — отвърна малкиятъ пѣтешественикъ и пакъ се притисна до вѣрчиво къмъ силното рамо на непознатия.

Тѣй прегърнати тѣ отидоха при конетѣ. „Ще трѣбва да пѣтуваме на коне. „Постой тукъ и ме почакай малко“ — каза пѣтникътъ, като качи Били на единия отъ конетѣ. После, като се върна при колата, наблегна съ всичката си сила и я сгромоляса въ пропастьта.

Бѣглецътъ наново възседна коня, а момченцето тури задъ себе си, за да го запази отъ страшната снѣжна виелица. Малкитѣ рѣчички здраво се държаха за топлото тѣло на голѣмия човѣкъ, ко-